

**Arbejdsministerens besvarelse af spørgsmål nr. 40 af
29. maj 2001 fra Folketingets Arbejdsmarkedsudvalg (L
214 – bilag 51).**

Spørgsmål nr. 40:

Ministeren bedes i et notat redegøre for den vurdering, der fandt sted af konsekvenserne af deltidsdirektivet i 1997 (hvad er vurderet/ikke vurderet) og tilsvarende i forbindelse med den såkaldte endelige autoritative vurdering, herunder redegøre for, hvad der er sket af ændringer, som har ført til en forskellig konklusion, samt hvem der har bidraget til vurderingen i henholdsvis 1997 og den såkaldte endelige vurdering.

Svar:

Deltidsdirektivet ophøjer de europæiske parter rammeaftale om deltidsarbejde til direktiv. Princippet om ikke-forskelsbehandling fremgår af rammeaftalens § 4, der i modsætning til resten af bestemmelserne i aftalen er en obligatorisk bestemmelse. § 4 har følgende ordlyd:

§ 4: Princippet om ikke-forskelsbehandling

1. Hvad angår ansættelsesvilkår, må deltidsansatte ikke behandles på en mindre gunstig måde end sammenlignelige fuldtidsansatte, udelukkende fordi de arbejder på deltid, medmindre forskelsbehandlingen er begrundet i objektive forhold.

2. Hvor det er hensigtsmæssigt, gælder princippet om pro rata temporis.

3. Gennemførelsesbestemmelserne til efterlevelse af denne artikel defineres af medlemsstaterne og/eller arbejdsmarkedets parter under hensyntagen til fællesskabsret, national ret, kollektive aftaler og praksis.

4. Når det er berettiget af objektive grunde, kan medlemsstaterne, efter høring af arbejdsmarkedets parter i overensstemmelse med national lovgivning

eller praksis, og/eller arbejdsmarkedets parter kan, hvor det er hensigtsmæssigt, gøre adgangen til særlige ansættelsesvilkår afhængig af betingelser såsom anciennitet, arbejdstid eller indtjening. Betingelser i relation til deltidsansattes adgang til særlige ansættelsesvilkår bør tages op til overvejelse med jævne mellemrum under hensyntagen til princippet om ikke-forskelsbehandling som anført i § 4, stk. 1.

I 1997 konstateres det blandt andet i notater til Folketingets Europaudvalg, at direktivet kan få betydning for funktionærloven, fordi loven indeholder et krav om mindst 15 timers ugentlig beskæftigelse, men at der er mulighed for at gøre forskel, når der er objektive grunde til det. Der blev i 1997 ikke foretaget en vurdering af, om der kunne være begrundelser for at opretholde en timegrænse i funktionærloven, som ville kunne anerkendes som objektive.

For at give arbejdsmarkedets parter de bedste vilkår til at implementere ved aftaler, tog regeringen ikke straks efter direktivets endelige vedtagelse initiativ til at komme med en endelig, autoritativ fortolkning af konsekvenserne af deltidsdirektivet, men ville afvente, at parterne havde forhandlet aftaler på plads.

Og parterne har under direktivets implementering fra 1997 til primo 2001, i forbindelse med forslag fra Arbejdsministeriet om at søge direktivet nærmere fortolket, afvist at gå ind i sådanne fortolkninger, mens implementeringsforhandlingerne stod på.

Da parterne havde afsluttet deres aftaleimplementering i januar i år, foretog regeringen sin vurdering af, om der kunne siges at være objektive grunde for at opretholde funktionærlovens 15-timers grænse. Denne vurdering er omhyggeligt beskrevet i lovforslagets bemærkninger. Konklusionen er, at der efter regeringens opfattelse ikke kan opstilles objektive grunde for at opretholde 15-timers grænsen, som vil blive accepteret af EF-Domstolen, når henses til Domstolens hidtidige praksis om det tilsvarende spørgsmål i kønsligestillingssager.

Der er ikke tale om to forskellige konklusioner i henholdsvis 1997 og 2001. Der blev slet ikke draget nogen konklusion i 1997 men først i 2001 efter en juridisk vurdering af Domstolens praksis, som i øvrigt i det væsentlige stammer fra tiden før 1997. Der er altså heller ikke juridisk set sket nogen væsentlige ændringer i det pågældende tidsrum.

Konstateringen i 1997 af at der kunne være et problem i forhold til funktionærloven, blev foretaget af Arbejdsministeriet. Arbejdsministeriets vurdering i 2001 af, at der vil være en meget væsentlig risiko for, at EF-Domstolen vil underkende funktionærlovens 15-timers grænse, er blevet tiltrådt af Juridisk Specialudvalg.